

תכונה רבה שררה במקום. רומם, כחור צעיר בן 22, עמד בצד וניסה להסביר לעיתונאי כי זה לא היה דעתם, המקום, שבו נמצאת הישיבה, הוא אכן קברייסוף כפי שמופיע בתנ"ך. לצורך זה גייס את התורה עצמה, את הרמב"ם ואת כפתורו ופרחו. ספר מסעות של יהודי מימי הביניים. לרומם ולחבריו אין זה חשוב שבין מקורותיהם השונים יש הבדלים של כמה מאות שנים, וכי אין בעצם שום הוכחה ממשית לכך שחלקת השרה, שקנה יעקב מחמור אבי שכם, לפני הטבח הגדול, היא אכן אותה חלקה, שבה התנהלו השבוע.

למעלה, על גג המיבנה, עומד כל הזמן חייל יהודי במדי צה"ל, כשהנשק מכוון בידו, ושומר על הטריוף שמתחלתו.

השוק של שכם עדיין סגור, והאוטובוס השרוף עומד, כמו מצבה אילמת, ככניסה לעיר.

ביום החמישי באה למקום מישלחת של אנשי שלום עשוי. הללו הודיעו ממעשיהם הבלתי-חוקיים של המתגלים, ובאו למחות לפנייהם על כך. הם באו בקבוצה קטנה, בחורים צעירים בג'ינס ובחולצות משובצות, ואיימו על אנשי גוש-אמונים, שאם לא יפנו את המקום, יערכו שם אנשי התנועה הפגנה גדולה ביום השישי.

מתנחלים יהודיים שעושים פעולת מחאה נגד ממשלה יהודית, כשחיללים יהודיים שומרים עליהם, נפגשים עם אנשי תנועת-השלום היהודית, המזוועות מן המעשה — וכל זה בתוך עיר ערבית גדולה בתוך איזור כבוש, שעל

ביום החמישי בערב, כמו בכל ערב שבוע שעבר, בא למקום הרב משה לווינגר, תלמידי-הישיבה הצעירים מן הפניו בן-המאבק פוגע בלימוז דיהם ומפריע להם בסדר יומם ובקריאת כתבי-הקודש. לווינגר הודיע לתלמידיו, בעיניים בורקות ובתנועות ידיים חדות, כי המאבק הוא על קדושת האומה. הוא הסביר להם כי מה שחשוב כרגע הוא ארצי-ישראל, וגם עליהם להקריב קורבן לשם שלמות הארץ וקדושתה.

הוא אמר להם כי בדרך זו, של מאבק על ארץ-ישראל, ייעשו אממי נים יותר ויבינו טוב יותר את הצורך במאבק קרוש זה. הוא סיפר לתלמידיו כי צעירים, שנכחו בכת פינוי ימית וחוו על בשרם את חוויית הפינוי, מבינים בעשיו טוב יותר את הנעשה בארץ-ישראל, והם מתפללים עשיו ביתר רבקות מאשר קודם לכן.

הצעירים קיבלו את דבר הרב. הם הרי חלק מן המאבק הקרוש על ארץ-ישראל, כשירדה השמש ניגש איש-איש לתרילו, שלף ממנו את החנוכיה שלו, את הפתילים ואת פרידשמן הקטן, וניגש למיצות הדלקת נרות של חנוכה.

בתוך אהלה חשך עמדו כמה בחורים צעירים, שציציות כולטות ממכנסיהם ולראשיהם כיפות השמרי טות כרישול על המצח, ועסקו בהכנת הפתילים להדלקה.

ויכוח קטן שתלה במקום: האם יש להדליק את הנרות מימין לשמאל או משמאל לימין? יש מינהג האומר כי בכית שבו יש מזוזה, יש להתחיל להדליק את הנרות מכיוון המזוזה, אך

ברב שכם המתנחלים יהודיים מכל איזור הגדה באו ביום השלישי שעבר לקברייסוף בשכם, כדי להשתתף בהפגנה המונית שצעדה מן הקבר אל השוק הסיטונאי שנסגר יום קודם. ועדיין סגור. המתנחלים נושאים שלט: ויעבור אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון-מורה — ציטוט מספר בראשית. על המתנחלים שמרו חיילי צה"ל, בעוד שהתושבים הערביים הסתגרו בבתיהם, מחשש לפגורם.

כאן, באוהלי-חאקי קטן, לא היתה מזוזה, והדלימה נשטרה בעינה. בחוץ הסתגרו באותה עת התושבים הערביים של שכם בכתייהם, כשהם חוששים מפני פגורם נוסף, כרוגמת זה שנעשה לפני חודשים ספורים בעיר חברון, ואחר רקירת של אהרון גרוס — אמה שעניין את המתנחלים הבלתי-חוקיים בקברייסוף היה מאיזה צד להדליק את נרות חנוכה.

מי יהיה יעקב?

על גיבעה, רחוק מקברייסוף השנוי-במחלוקת, בקצה השני של העיר, ישנו מיבצר קטן. בית, שאינו בנוי דווקא כמו מיבצר, אך שהמישמרות הכבדים של הצבא לידו הופכות אותו לכוה. זהו ביתו של כסאם אל-שכעה, ראשי-העירייה המורדה של שכם, המנהיג הבלתי-מעורער של העיר. אל-שכעה, קטוע-רגליים מזה שלוש שנים, מאז הפגוע בראשי-הערים בגדה, נשן ען על שני מקלות-עץ ומתהלך בקושי רב. הוא יושב בביתו כמו אסיר, קומנדנקר של מישמרה-הגבול ניצב באופן קבוע בפנת הבית. כל מי שצא לבקר שם נרשם בקפדנות, ורק אחרי בירור אלוהי במימשל ניתן לו, או לא ניתן לו, לבקר אצל אל-שכעה. אל-שכעה עצמו, אם ניתן לו בכלל

לצאת מביתו, מלווה באופן קבוע, על-ידי חיילים אלה, לכל מקום. לאחר מכן מתנכלים השילטונות לאנשים שאותם ביקר, לטווחים שממם הוא קונה ולבני-מישפחה הנאים לבקר בביתו.

השבוע, ביום השבת, ביקרו אצל אל-שכעה אנשי תנועת-שלום ישראל לית — היהודים היחידים שבאו להביע סולידריות עם סיבלם של תושבי-שכם אחרי מאורעות השבוע בקברייסוף. אלה היו אנשי המועצה הישראלית לשלום ישראל-פלסטין ונציגים של מיפלת אלטרנטיבה.

שכעה פתח לפנייהם צוהר קטן, שבעדו יכלו לראות את סיבלם של התושבים הערביים. הוא סיפר כי המתנחלים מתנהגים באיזור כבתוך שלהם, ורופים חמושים אחרי התושבים הערביים, בין אם אלה מיידים בהם אבנים ובין אם לא, ופעמים רבות אף משתמשים בנשק שלהם כדי להעניש. הוא סיפר כי בכל מיקרה של התנגדות, אפילו פאסיבית, של התושבים לכיבוש, מוטלים עונשים קולקטיביים חמורים, כמו עוצר, סגירת-הנויות או שבירת דלתות של החנויות, אם בעליהן החליטו לערוך שביתת-מחאה פאסיבית. הוא סיפר כי אנשי המימשל, בתוקף סמכויות הצווים הצבאיים — אלף ומאה במיספר עד כה — יכולים לעשות ככל העולה על רוחם. הם יכולים, למשל, להעלה את רשיון-הרכב של תושב ערבי ולא לאצף אותו לעבור את כל התהליך הביורוקרטי מחדש כדי לקבל שוב רשיון רכב.

הוא עצמו סובל כבר שלוש שנים, מאז נפצע, מהטרדות בלתי-רפוסקות של החיילים ה"שומרים" עליו. בבוקר, כאשר הוא מחליט לצאת מביתו כדי לבקר מישהו או לעשות סידורים כלשהם, לעולם אינו יודע אם החיילים יתנו לו ללכת למחודד-הפצו. פעמים רבות הוא מרכיב את הפרוטוזות, מתלבש, מתכווץ, יוצא אל מכונתו, ורק אחרי שני מטרים של נסיעה, עוצרים אותו החיילים ומודיעים לו שבאותו היום מוטל עליו מעצרי-בית. באופן רישמי לא נמצא אל-שכעה במעצרי-בית או במעצרי-עיר, אך באופן מעשי נתון הרבר לשיקול-דעתם של השילטונות ולמצב-רוחם.

אנשים שאל-שכעה מעז לבקרום, נמצאים אחרי כן במעקב ומוטרדים על-ידי חיילים. חנויות שהוא נהג לקנות בהן מזון, תנוות להטרדות בלתי-רפוסקות. נהג מיקרי שלחק אותו טרמפ ברחוב, נקרא למימשל, רשיון הרכב שלו הוחרם בטענה שהרכב אינו כשיר, ובמשך חודש נאלץ "לתקן" את רכבו מדי יום כיזמו. כל זה נעשה במיסגרת החוק, שהוא דה הניתן לשינוי — חוק שהוא 1100 צווים צבאיים.

במהלך הביקור של אנשי-השלום אצל אל-שכעה, קראה יעל פרחי שיר שכתבה מייד אחרי הפגוע בראשי-הערים. היא קראה את השיר באנגלית, ואחר-כך נתנה אותו לאל-שכעה הנרגש.

נראה כי מלבד מישלחת יהודית קטנה זו, לא זכר איש השבוע, בתוך כל הקטעות סביב קברייסוף, שהמאבק מתרחש בתוך עיר ערבית, שהוא נטוש על אדמות ערביות, סביב לאום פלסטיני שלא ניתן לו להביע את דעתו או למחות על הרברים הנעשים כנגדו. פרט לקבוצה יהודית קטנה זו, לא ניסתה אף אחת מן התנועות המעורבות, לא מן הימין ולא מן השמאל, לשמוע את הצד הערבי בכל העניין.

קל להמשיל את המתנחלים היהודיים של היום לשימרון ולוי של התורה. אלה גם אלה לא רצו לחיות בשלום עם התושבים המקומיים, ועשו על ההזרמות הראשונה כדי לכזו אותם ולפרוע בהם. גם שימרון ולוי התנהגו כמו ארזני הארץ, חסרי רגישות. גם אז, כמו עשיו, לא איכפת לאיש מה כעצם חושבים ומרגישים התושבים המקומיים במצב של התנכלות בלתי-רפוסקות ועונשים, הן מצד המתנחלים והן מצד השילטונות. אך מי יהיה יעקב של היום, שיעניש את בניו הסוררים?

העקרב סובל מחוסר-שינה,

הגדי לא נהנה מחייו בגיל צעיר,

הדלי מתקן סידרי-עולם

והדגים עדינים, רגישים וכגיעים.

(המשך מעמוד 67)

האיבר הרגיש בגופו הוא הלב, שלא תמיד מצליח לעמוד בקצב ההתרחשויות.

בתורה

אומנם מזל אדמה, אך לא נחשב מזל חזק. אורח-חיים מבוקר, מסודר ורגשות מודחקים מביאים אותו לעבוד בעבודה מאומצת ומאמצת. הבתולה אינו חס על עצמו ועל חייו, הוא תמיד מוכן לשרת את סביבתו. הדאגות והחרדות שבהן הוא שרוי קשורות בדרך-כלל לסביבתו ולא לעצמו. והופכות אותו לעצבני וחסר-מנוחה. קשה לו להרגע. הוא עובד עד כלות כל הכוחות ומשתמש בעיקר באנרגיה עצבנית, כשמהרזרווה של כוחותיו לא נשאר דבר. כל זה הופך אותו לפגיע ורגיש במיוחד, וכך קורה שהוא נופל למיטתו, אינו נכנע ומתאושש. בעיות בדרכי-העיכול הן השכיחות אצל בני מזל זה.

מאזנים

מאזניים לא שייך למזלות ה-גיבורים. ילידי מאזניים עדינים, ובדרך-כלל נראים שבריריים. למרות שאיפתם לשקט, שלוהו והרמוניה, הם מוצאים את עצמם לעיתים קרובות במרכז סערות ומערבולות. וזאת בעיקר בגלל הצורך החזק שלהם להיות מעורבים בחייהם של אחרים. בני מאזניים פגיעים ורגישים, ונדבקים בקלות בכל מיני מחלות. אך למרות שברירותם הם מתחסינים ומתחשלים, ונחשבים למזל המאריך ימים.

עקרב

העקרבים סגורים, מופנמים וסומרי-סוד. אופיים מזויר ואישיותם אמופה פשויות. גם אם אינם חשים בטוב — איש בסביבה לא ידע זאת. הם מודעים לצרכים של גופם ומנסים לשמור על הרגלי-חיים נכונים, כדי לשמור על גוף בריא.

אולם מסיבנים תמיד הכל קורה: אנשים קרובים להם נהרגים בתאונות או נפטרים ממחלות, להם עצמם נטיה להיפצע, למרות זהירותם הרבה. הם סובלים ממתח ומחוסר-שינה.

אך כל זה אינו מקצר את ימיהם. הסכנות העיקריות קשורות בתאונות ובהתנקשויות אלימות ואכזריות. מה שמעניין — עקרבים רבים זוכים בירושות מאנשים שעימם היו בקשרים קרובים.

קשת

קשת הוא מזל ויטאלי, הקשור בקיום הגוף. מאחר שהמזל רודף" אחריו — הוא מאריך ימים. מערכת-העצבים שלו כל-כך רגישה, שהוא חייב להרבות

בשינה. הוא משלים את הדרוזה וממלא את המצברים, כדי שיוכל להתעורר ולרוץ לקראת המטרה הבאה. עקרונית הקשת עשוי לאכול יותר מדי, ולהכביד על נפשו ועל גופו. הצורך שלו להיות בתנועה ולהרבות בנטיעות מסכן אותו לא פעם, אך עיסוקיו הספורטיביים שומרים על כושרו הגופני ועל רענותו הרוחנית. אופטימיות, תמימות ויושר עוזרים לו להישאר צעיר עד גיל מאוחר.

גדי

עד כמה שמפליא הדבר, דווקא הגדי למוד הסבל זוכה בדרך-כלל להאריך ימים. תקופות ילדותו ונעורו הן קשות ובלתי-מנות. לעיתים רחוקות יקרה שהגדי נהנה מחייו או מגשים את שאיפותיו לפני מלאת לו 35 שנה. הוא בונה את גורלו בסבלנות ובעיקבות, ואינו נכנע גם אם הגיע למטרותו אחרי גיל 60.

לעיתים אפשר למצוא בני גדי שהגיעו לתפקיד רם-מעלה בגיל מאוחר, ודווקא אז תיפקדו כצעירים לכל דבר.

דרי

צורת חיים בלתי-סדירה, אי-יציבות ואירועים בלתי-צפויים מאפיינת את חייהם של בני המזל. כל זה אינו תורם לבריאותם, ומקשה עליהם להשאר חזקים ובריאים בגיל מבוגר. המיקצועות שבהם עוסקים בני דלי קשורים בדרך-כלל בעזרה לקהל רחב, הצורך שלהם לעזור ולתקן סדרי עולם" מתיש ושוחק אותם במשך השנים. כך קורה, שלמרות מיבנה גופם החזק ואהבתם לספורט תנועה ונסיעות, הם נחלשים ומתקשים לתפוש שהדברים אכן השתנו עבורם.

דנים

הענווה של בני דגים באה לידי ביטוי בנכונותם להתחלק בכל דבר, או לפחות להיות האחרון. הם אינם נלחמים על זכויותיהם והופכים "קורבן הנסיבות" לעיתים מזומנות. מיבנה גופם עדין, רגיש בדרך-כלל. הם פגיעים, רגישים ופגיעים ומדהים עם סבלם של האחרים. נטייתם לאבד את בני-יוצגם הופכת רבים מבני המזל אלמנים או אלמנות, מעניין שבתוך עצמם הם חשים כעין

הבחולה נופלת למישכב, אינה נכנעת ומתאוששת.

הקשת אוכלת יותר מדי והמאזניים נדבקים בקלות לכל מיני מחלות.

הרמוניה פנימית, המקבלת את המוות כהמשך טבעי. הם אינם פחדים, וברוב המיקרים מסיימים את חייהם בשקט ובשלווה — בשינה.